

Оспореним одредбама чл. 55—59. Правилника предвиђени су основи и мерила за расподелу средстава за личне дохотке по основу минулог рада. Основни критеријуми за расподелу средстава за личне дохотке по основу минулог рада су: нето лични доходак остварен у последње три године помножен са укупно година радног стажа без бенефицираног, помножен са 0,5. Основно мерило је број бодова по основу минулог рада утврђен са 182 часа. Месечни број бодова утврђује се множењем просечног месечног нето личног дохотка и укупно година радног стажа и 0,5%. Вредност бода по основу минулог рада једнака је вредности бода по основу текућег рада и утврђује се стављањем у однос нето масе за личне дохотке и оствареног броја бодова по основу текућег и минулог рада.

Разматрајући оспорене одредбе Уставни суд Србије је утврдио да нема основа да се дата иницијатива прихвати.

По оцени Суда оспорене одредбе нису у супротности са законом. О томе које ће основе и мерила за утврђивање личног дохотка по основу минулог рада предвидети и како ће их вредновати одлучују радници својим самоуправним општим актима које доносе на референдуму.

Решење Уставног суда Србије
ИУ-368/86 30. 10. 1986.

Припремио *Томислав Вељковић*

ОДЛУКЕ ВРХОВНОГ СУДА СРБИЈЕ

КАД ЈЕ НЕКО ЛИЦЕ ПОСТАЛО НОСИЛАЦ СТАНАРСКОГ ПРАВА НА ДВА СТАНА А ФАКТИЧКИ КОРИСТИ САМО ЈЕДАН

Из образложења:

Првостепеном пресудом је утврђено као неспорно да је тужилац сопственик стана, у којем је у својству носиоца станарског права становао сада покојни Т. који је умро 16. априла 1982. године. Такође није спорно да је тужена са покојним Т. закључила брак 14. маја 1981. године. Она је тада била носилац станарског права, а и сада је носилац станарског права на другом стану.

Тужена, по закључењу брака, није надлежном органу пријавила да је на једном стану носилац, а на другом суносилац станарског права, већ је закључила уговор о коришћењу стана у својству носиоца станарског права на трећем двоипособном стану. Затим је тај двоипособни стан успела да замени за два једнособна стана. У један од замењених станова тужена се „уселила“ у својству носиоца станарског права са ћерком, док су се у други уселили друга ћерка и разведени супруг. Потом се тужена „иселила“ из једнособног стана, па је на истом њена ћерка, као преостали члан њеног домаћинства, постала носилац станарског права.

Тужена је уствари у току читавог времена остала носилац и фактички корисник стана у којем је била носилац станарског права пре закључења брака и формални носилац станарског права на стану после смрти свог супруга.

Тужилац је сматрао да тужена нема правног основа да користи наведени стан, па је захтевао да се она обавезе на исељење из истог. Тужена је тужбом тражила да се пресудом утврди да је она закључењем брака са покојним носиоцем станарског права постала суносилац станарског права на наведеном стану, а после његове смрти и једини носилац станарског права на истом.

Општински суд је на основу изложеног закључио, а Окружни прихватио да је тужена закључењем брака са покојним постала суносилац станарског права на стану на којем је покојни био носилац станарског права, а после његове смрти она је остала једини носилац станарског права на том стану. Околност што је тужена била и остала носилац станарског права на другом стану по схватању Општинског и Окружног суда није од утицаја на њено право у односу на овај стан. Ова околност, у смислу одредбе чл. 13. Закона о стамбеним односима, по схватању наведених судова, обавезује тужену као корисника два стана по уговорима о коришћењима станова, да у року од 15 дана од дана када је почела да користи станове обавести надлежни стамбени орган и у исто време одлучи о томе који ће од тих станова да користи, те да суд није надлежан да о овоме одлучује. Стога је на основу изложених чињеница пресудом одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца за исељење тужене, а усвојен њен захтев и утврђено да је она носилац станарског права на наведеном стану. Другостепени суд је прихватајући, схватање првостепеног суда пресудом одбио жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду.

Тужилац је изјавио ревизију против другостепене и првостепене пресуде.

Врховни суд Србије је усвојио ревизију и захтев за заштиту законитости. Преиначене су пресуде Окружног и Општинског суда усвојен тужбени захтев тужиоца и тужена обавезана да се исели из овог стана, док је одбијен њен захтев да се утврди да је она носилац станарског права на истом. Тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове поступка.

Из чињеница да је тужена по закључењу брака са пок. Т. задржала својство носиоца станарског права на стану који је до тада користила, а затим била носилац станарског права на једном двоипособном стану и потом једнособном и најзад остала да у својству носиоца станарског права користи стан који је користила пре закључења брака, произлази, по схватању Врховног суда, да она није могла, у смислу одредбе члана 12. Закона о стамбеним односима закључењем брака са покојним да стекне својство суносиоца станарског права на том стану. Јер, према наведеној одредби, својство носиоца станарског права може се имати само на једном стану. Према томе, тужена није могла после смрти покојног Т. да стекне својство јединог носиоца станарског права на истом.

Погрешно је и схватање Општинског и Окружног суда да се околност коришћења више станова од стране тужене, у смислу одредбе члана 13. Закона о стамбеним односима треба да реши пред надлежним стамбеним органом и да суд није надлежан да ово цени. Из чињеница да је тужена после закључења брака задржала право носиоца станарског права на стану који је до тада и у том својству користила, да је закључењем уговора у својству носиоца станарског права стекла то право прво на двоипособном и најзад остала да користи као носилац станарског права стан који је у том својству користила до закључења брака, произлази да се она тиме већ изјаснила који стан жели да користи, јер у супротном она не би тако поступила, па зато и нема потребе да се она о томе изјашњава пред надлежним стамбеним органом.

(Одлука Врховног суда Србије, Гзз. 38/86, Рев. 429/86 од 14. априла 1986. године)

Припремио *Влајко Шошкић*

ОДГОВОРНОСТ ФЕДЕРАЦИЈЕ ЗА ШТЕТУ КОЈУ СУ ПРОУЗРОКОВАЛИ ПРИПАДНИЦИ ЈНА

Првостепеном пресудом је усвојен тужбени захтев и обавезана држава СФРЈ да тужиоцу на име накнаде штете плати новчани износ према висини вредности уништеног тужиочевог возила. Другостепени суд је одбио жалбу тужене Државе СФРЈ и потврдио првостепену пресуду.

Против пресуде Општинског и Окружног суда Јавни тужилац Србије уложио је захтев за заштиту законитости због погрешне примене материјалног права.

У току поступка је утврђено да су два припадника ЈНА, док су се налазила на одслужењу војног рока, противправно узела путничко возило од тужиоца и у саобраћајној незгоди коју су изазвали тужиочево возило је уништено. Није спорно да су му штету војници по-чинили у свом слободном времену за време одобреног изласка у град, а није спорна ни висина штете.

Нижестепени судови су закључили да је тужена федерација одговорна за накнаду штете у смислу члана 223. став 1. Закона о служби у оружаним снагама („Сл. лист СФРЈ“ број 32/78), јер је штета причињена од стране лица која су се налазила на одслужењу војног рока у ЈНА.

Врховни суд изложено правно схватање сматра погрешним. Према одредби цитираног члана федерација одговара за штету коју војно лице у вези са вршењем службе учини грађанима или правним лицима својим незаконитим или неправилним радом. Код утврђене чињенице да су војници у време одобреног изласка у град у свом слободном времену проузроковали штету тужиоцу, погрешан је закључак да је штета настала у вези са вршењем службе. Према томе, тужена није дужна да накнади штету тужиоцу коју су му припадници ЈНА проузроковали када штетни догађај није био у вези са обављањем њихове службе.

Због тога је Врховни суд преиначио одлуке нижестепених судова и одбио тужбени захтев јер је нашао да Држава СФРЈ није одговорна за насталу штету.

(Пресуда Врховног суда Србије
Гзз. 39/84)

СУВЛАСНИЦИ ПОРОДИЧНЕ СТАМБЕНЕ ЗГРАДЕ, КОЈИМА ПРИПАДА ЗАЈЕДНИЧКО И НЕДЕЛЈИВО ПРАВО КОРИШЋЕЊА ГРАЂЕВИНСКЕ ПАРЦЕЛЕ НА КОЈОЈ СЕ ЗГРАДА НАЛАЗИ, НЕ МОГУ ВРШИТИ ДЕОБУ ОВЕ ПАРЦЕЛЕ, АЛИ МОГУ УРЕДИТИ НАЧИН КОРИШЋЕЊА

Првостепени суд је утврдио да су предлагач и противник предлагача подигли породичну стамбену зграду на грађевинској парцели, с тим што су сопственици на по 1/2 по вертикали зграде и са истим уделитема су корисници грађевинског земљишта у друштвеној својини. Вештачењем је утврђено да противник предлагача користи 3/5 грађевинске парцеле а предлагач 2/5 у вези с чим је између њих дошло до спора о начину коришћења парцеле. Код таквог чињеничног стања применом одредаба члана 15. и 31 Закона о грађевинском земљишту СР Србије, првостепени суд закључује да је тим одредбама прописан начин коришћења грађевинске парцеле те да суд није овлашћен да мења начин коришћења ради чега је захтев предлагача одбио. Ову одлуку потврдио је и другостепени суд.

Усвајајући захтев за заштиту законитости, Врховни суд укида нижестепену одлуку из следећих разлога:

„Начин коришћења градског грађевинског изграђеног и неизграђеног земљишта регулисан је Законом о грађевинском земљишту. Према одредби члана 31. сопственик зграде има право да користи земљиште под зградом и земљиште које је потребно за њену редовну употребу у границама одређене грађевинске парцеле. То значи да странке као сувласници зграде имају заједничко и недељиво право коришћења грађевинске парцеле на којој се зграда налази и дела грађевинског земљишта потребно за употребу зграде. По оцени Врховног суда сувласници су овлашћени да споразумно уреде начин коришћења дела грађевинске парцеле који није неопходан за редовну употребу зграде. Тако они могу споразумно одредити место: за отпатке, паркирање аутомобила, сушење веша, цвеће и друго. Ако се сукорисници не могу споразумети о начину коришћења онда ће Општински суд у ванпарничном поступку на предлог уредити начин коришћења наведеног земљишта у складу са одредбом члана 141. Закона о ванпарничном поступку.

У сваком случају уређењем начина коришћења не може се вршити деоба грађевинске парцеле, јер би то било у супротности са чланом 33. став 1. и 34. Закона о уређењу и планирању простора СРС.“

Како због погрешног правног схватања нису утврђене нити цењене све правно релевантне чињенице, предмет је враћен првостепеном суду на поновни поступак.

(Одлука Врховног суда Србије
Гзз. 192/82)

РОК ЗАСТАРЕЛОСТИ ЗА ШТЕТУ НАСТАЛУ ПОВОДОМ УГОВОРНЕ ОБАВЕЗЕ

Првостепеном пресудом је усвојен тужбени захтев и обавезано тужено грађевинско предузеће да тужиоцу на име накнаде штете због лошег квалитета црепа плати износ од 66.054,60 динара са припадајућом каматом почев од подношења тужбе па до исплате.

Другостепени суд је одбио жалбу туженог предузећа и потврдио првостепену пресуду.

Против пресуде општинског и окружног суда јавни тужилац Србије је уложио захтев за заштиту законитости због погрешне примене материјалног права. Из истог разлога туженик је против правоснажне пресуде донесене у другом степену изјавио ревизију.

У току поступка је утврђено да је тужилац у 1963. години од правног претходника туженог купио 1.500 ком. црепа и 80 комада смењака, да приликом купопродаје није уговорен гарантни рок, као и да приликом преузимања црепа нису уочени нити рекламирани било какви материјални недостаци црепа. Међутим, временом цреп је почео да пропада, да би у 1983. и 1984. години дошло до наглог пропадања црепа, због тога што је произведен од лоше сировине и неадекватном технологијом. Утврђено је, да је цреп пропао после 20 година, а да према мишљењу судског вештака век трајања износи 50 година. Због тога су нижестепени судови извели закључак да је тужени одговоран за накнаду штете јер је ставио у промет цреп са скривеним манамма па је приговор застарелости оцењен као неоснован, јер је по мишљењу општинског и окружног суда тужилац благовремено устао са тужбом у року од три године од дана сазнања за штету.

Јавни тужилац Србије у захтеву за заштиту законитости наводи да је погрешно примењено материјално право због тога што је приговор застарелости потраживања погрешно оцењен.

Како странке нису уговориле гарантни рок, ради се о захтеву за накнаду штете повредом уговорне обавезе, па су за оцену основаности приговора застарелости потраживања релевантни рокови предвиђени

прописима који су важили у време закључења предметног уговора. С обзиром да Законом није предвиђен посебан рок застарелости за штету насталу повредом уговорне обавезе, то потраживање застарева у општем року застарелости предвиђеном у члану 14. Закона о застарелости потраживања који износи 10 година.

Врховни суд Србије је усвојио захтев за заштиту законитости и ревизију и преиначио пресуде окружног и општинског суда тако што је одбио захтев тужиоца за накнаду штете и обавезао га да туженику накнади трошкове поступка.

Из образложења:

Имајући у виду време настанка овог правног односа (1963. година) нижестепени судови су правилно нашли да се ова правна ствар има расправити у смислу правних правила облигационог права о одговорности продавца за скривени недостатак продате ствари.

Међутим, нижестепени судови су погрешно нашли да у овом случају тужилац није изгубио права која припадају купцу ствари са скривеним недостатком.

Наиме, у смислу правних правила облигационог права, продавац покретне ствари са скривеним недостатком одговара за недостатак ствари који се покаже у року од шест месеци од предаје ствари, и тај рок су прихватиле и Опште узансе за промет робе као и Закон о облигационим односима.

Но, ако је продавац знао за скривени недостатак, савестан купац може и по поретку рока од шест месеци од пријема ствари, тражити уклањање недостатка или предају друге ствари без недостатка, раскид уговора или снижење цене. У сваком од ових случајева купац има право и на накнаду штете.

Али, права купца ни у наведеном случају ниоу временски неограњена. Напротив, права купца ствари са скривеним недостатком гасе се протеком одређеног рока. Овај рок је изједначен са роком за старелости потраживања из уговорног односа странака и почиње тећи од дана предаје ствари купцу.

Пошто се у овом случају поменути рок има рачунати у смислу Закона о застарелости потраживања и пошто је с обзиром на време закључења уговора и предаје црепа, протекао и рок од десет година, као општи рок застарелости прописан наведеним законом, то се мора узети да је тужилац као купац црепа са скривеним недостатком, и под претпоставком да је продавац знао за недостатак, изгубио право да тражи испуњење уговора, раскид уговора, или онижење цене, а самим тим и право на накнаду штете због скривеног недостатка црепа, јер ово право не може постојати независно од права купца да тражи испуњење уговора, раскид уговора или снижење цене, пошто право на накнаду штете због скривеног недостатка купац може остваривати само ако није изгубио наведена права.

Због тога је Врховни суд Србије преиначио пресуде првостепених суда и одбио захтев тужиоца за накнаду штете и трошкове парничног поступка.

Пресуда Врховног суда Србије,
Рев. 2118/85 и Гзз. 212/85

Припремила Јелисавета Гајовић

ПРЕЧЕ ПРАВО ГРАДЊЕ

Првостепеним решењем надлежног органа општине подносиоцу захтева дато је на трајно коришћење национализовано грађевинско земљиште у величини једне грађевинске парцеле, ради изградње породичне стамбене зграде.

Јавни правобранилац општине поднео је жалбу против првостепеног решења у којој је истакао да подносилац захтева не може стећи прече право градње на наведеној грађевинској парцели, јер није ранији сопственик национализованог градског грађевинског земљишта, већ је право коришћења истог стекао по основу стицања својине на згради (уговором о поклопу).

Тужени, другостепени орган одбио је жалбу јавног правобраниоца, као неосновану.

Окружни суд у Београду, одлучујући по тужби јавног правобраниоца општине, уважио је тужбу и поништио другостепено — оспорено решење, налазећи да су разлози тужбе основани, те да је погрешно примењен материјално правни пропис на штету општине.

Врховни суд Србије је својом пресудом Увп. I. 693/84 од 6. 3. 1985. године, уважио захтев за ванредно преиспитивање пресуде окружног суда, који је поднео тужени орган, преиначио побијану пресуду, тако што је тужбу одбио. Правно схватање изражено у пресуди окружног суда Врховни суд није прихватио с обзиром на одредбу члана 31. став 3. Закона о грађевинском земљишту, којом је прописано да ако је зграда из става 1. овог члана неподобна за коришћење односно ако дотраје или буде уништена услед више силе, сопственику зграде признаје се прече право градње на истој грађевинској парцели под условима из члана 25. Закона о грађевинском земљишту (да се на истој по закону може стећи право својине; да се на основу детаљног урбанистичког плана на том земљишту може подићи таква зграда). Наиме, Врховни суд сматра да у конкретном случају сопственик зграде која се налази на национализованом грађевинском земљишту у смислу напред цитираних законских одредаба, има прече право градње, иако није ранији сопственик национализованог грађевинског земљишта на коме се зграда налази, што значи да прече право градње изводи из власништва на згради постојећој на грађевинском земљишту, које прати зграду ради редовне употребе. Стога се услови за прече право градње прописани одредбом члана 25. наведеног закона односе само на услове под којима се може подићи зграда.

ИСЕЉЕЊЕ НОСИОЦА СТАНАРСКОГ ПРАВА У СТАН ИЛИ ПОРОДИЧНУ СТАМБЕНУ ЗГРАДУ КОЈИ СУ ПОДИГНУТИ БЕЗ ОДОБРЕЊА ЗА ГРАЂЕЊЕ

Решењем првостепеног и по жалби носиоца станарског права, другостепеног органа, наложено је тужиоцу да стан који користи у својству носиоца станарског права са члановима породичног домаћинства ослободи од лица и ствари, преда на коришћење Металуршком комбинату и пресели се у породичну стамбену зграду у Б. улици бр. 9. применом члана 14. Закона о стамбеним односима.

По тужби тужиоца, носиоца станарског права, Окружни суд у Смедереву одбио је тужбу и прихватио закључак туженог органа да су се стекли услови за исељење из стана у друштвеној својини у породичну стамбену зграду у смислу напред цитиране законске одредбе.

У захтеву за преиспитивање судске одлуке тужилац је, а то је истицао и у управном поступку, навео да чињенично стање није потпуно ни правилно утврђено, јер да у списима нема доказа да је стамбена зграда у коју се налаже пресељење подигнута са одобрењем надлежног органа општине, нити да се изградња исте може накнадно легализовати.

Врховни суд је, одлучујући по захтеву за ванредно преиспитивање судске одлуке, пресудом Увп. I 385/86 од 13. 8. 1986. године, уважио захтев, преиначио побијану пресуду, тако што је тужбу уважио и поништио оспорено решење. Ово са разлога што је нашао да уколико су стан или породична стамбена зграда изграђени без одобрења за грађење

надлежног органа управе, а градња се не може ни накнадно легализовати, због тога што је објекат подишнут без одобрења за грађење супротно урбанистичким и грађевинским прописима, не може доћи до примене члана 14. Закона о стамбеним односима, којим је прописано да ако носилац станарског права, његов брачни друг, малолетни чланови његовог породичног домаћинства, имају или стекну у својину породичну стамбену зграду или стан у одређеним насељеним местима у истој или суседној општини, односно граду, а тај стан одговора његовим потребама и потребама чланова његовог породичног домаћинства који заједно са њим станују, дужан је да се са свим корисницима стана који користи по уговору о коришћењу стана исели. Међутим, да би се стан или породична стамбена зграда могла стећи у својину потребно је да су поред осталих услова испуњени и услови да се на одређеној грађевинској парцели може изградити породична стамбена зграда и да за изградњу такве зграде постоји одобрење надлежног органа управе.

СТИЦАЊЕ И ДОСПЕВАЊЕ ПРАВА ИЗ ПЕНЗИЈСКОГ И ИНВАЛИДСКОГ ОСИГУРАЊА

Решењем другостепеног органа одбијена је жалба подносиоца захтева изјављена на првостепено решење, којим му је као осигураннику, признато право на старосну пензију у одређеном износу почев од 1. марта 1985. године, иако је подносилац захтева истакао у жалби да је за њега повољније да му се ово право призна од дана испуњења услова за старосну пензију, тј. од 1. јула 1982. године.

Окружни суд је одлучујући по тужби поднетој против решења другостепеног органа, коју је поднео осигураник, тужбу одбио налазећи да тужилац нема право да му се старосна пензија одреди са даном испуњења услова за стицање овог права позивајући се на одредбе члана 114. и 115. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, тј. да се пензија може исплаћивати од испуњења услова ако је захтев поднет у року од 6 месеци од дана испуњења услова, а ако је захтев поднет по истеку тог рока, од дана подношења захтева и за 6 месеци уназад.

Врховни суд Србије, одлучујући по захтеву за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда, својом пресудом Увп. II. 15/86 од 18. 2. 1986. године, уважио је захтев осигураника — тужиоца, преиначио побијану пресуду Окружног суда, тако што је тужбу уважио и поништио оспорено решење туженог органа. У разлозима пресуде наведено је да се при решавању спорног питања мора поћи од одредбе члана 84. став 1. Закона о основним правима из пензијског и инвалидског осигурања, према којој се права из пензијског и инвалидског осигурања утврђена овим Законом стичу и доспевају даном испуњења услова.

Ово значи да право из пензијског и инвалидског осигурања стичу се и доспевају даном испуњења услова, члан 84. став 1. Закона о основним правима те се стицање ових права не може везивати за дан подношења захтева за пензију, од кога зависи само исплата доспелих, а неисплаћених износа пензија, а у погледу дана почетка исплате пензије примењује се одредба члана 115. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању радника, како је то напред цитирано.

НЕКОРИШЋЕЊЕ СТАНА УСЛЕД БОРАВКА У ДРУГОМ МЕСТУ У ЗЕМЉИ ИЛИ У ИНОСТРАНСТВУ

Давалац стана на коришћење (радна организација) поднела је тужбу Окружном суду у Титовом Ужицу против коначног решења надлежног органа управе, којим је одбијена жалба изјављена на прво-

степену решење, а овим је у управном поступку одбијен захтев даваоца стана на коришћење да се утврди престанак уговора о коришћењу стана, закључен између носиоца станарског права и Самоуправне интересне заједнице становања и наложи иселење носиоцу станарског права са члановима свог породичног домаћинства из трособног комфорог стана, у смислу члана 29. став 4. и 5. Закона о стамбеним односима (сада члан 31. став 5. и 6. Закона о стамбеним односима — пречишћен текст „Службени гласник СР Србије“ бр. 9/85).

Надлежни Окружни суд својом пресудом одбио је тужбу даваоца стана на коришћење налазећи да се нису стекли законски услови за престанак уговора о коришћењу стана. Наиме, у управном поступку утврђено је да је стан у спору, за време боравка у иностранству носиоца станарског права са супругом и кћерком, стан користио син носиоца станарског права који је боравио у другом месту у земљи ради студија, а део стана користила су и друга лица која немају својство члана породичног домаћинства.

По захтеву за ванредно преиспитивање одлуке Окружног суда Врховни суд Србије пресудом Увп. I. 301/84 од 19. 9. 1984. године, одбио је захтев као неоснован и заузео следеће правно схватање. Члан породичног домаћинства, редован студент, одласком у друго место ради студија, не губи својство корисника стана на коме његов родитељ има својство носиоца станарског права, а довољно је да један пунолетни члан породичног домаћинства одсутног носиоца станарског права користи непрекидно стан или део стана, па да сачува континуитет коришћења стана који искључује примену члана 29. став 4. и 5. цитираног Закона (члан 31. став 5. и 6. пречишћеног текста). При томе је без утицаја да ли у таквом случају део стана поред тог члана породичног домаћинства користе и друга лица која нису чланови породичног домаћинства носиоца станарског права у смислу члана 9. став 1. цитираног Закона, без обзира да ли га користе повремено или све време док носилац станарског права не користи стан.

Припремила *Милица Јовановић*

ОДЛУКЕ ВИШЕГ ПРИВРЕДНОГ СУДА СРБИЈЕ

ПРЕСУДА ЗБОГ ИЗОСТАНКА СЕ НЕ МОЖЕ ДОНЕТИ АКО ПОЗИВ ЗА РОЧИШТЕ ТУЖЕНИКУ НИЈЕ БЛАГОВРЕМЕНО УРУЧЕН

„Првостепени суд је донео пресуду због изостанка, и обавезао туженика да плати тужиоцу 2.800 динара са каматама и трошковима.

Блаовременом жалбом туженик побија пресуду због битне повреде поступка јер му је позив за рочиште на коме је донета пресуда због изостанка уручен три дана пре одржавања рочишта, па је на тај начин учињена битна повреда поступка и зато је предложио да се пресуда укине а предмет врати на поновни поступак.

Виши привредни суд је уважио жалбу, пресуду укинуо, а предмет вратио првостепеном суду на поновни поступак а из следећих разлога:

Из повратнице која се налази у списима утврђује се да је позив за рочиште од 28. IV 1986. године, туженик примио 25. IV 1986. године.